

mijmering

naam

De premier van Nieuw Zeeland weigert de naam uit te spreken van de persoon die vorige week een bloedbad aanrichtte in een moskee in haar land. Dat begrijp ik helemaal. Iemands naam noemen staat gelijk aan iemand benoemen. Iemand benoemen is iemands bestaan erkennen en dat doe je bij bepaalde mensen liever niet.

What's in a name? Nou, zo'n beetje alles. Een naam is klank, ritme, kleur. Is donker, licht, grappig of zwaar, maar is vooral identiteit. Je naam krijg je, je hebt het ermee te doen. Hij kan een last zijn, je kunt voelen dat je je naam niet bent. Waarbij we moet

aantekenen dat alle betekenissen door mensen zelf worden ingevuld; als Shakespeare dát bedoelde had hij gelijk. In een groep van tien mensen werd eens gevraagd wat we van onze namen vonden. Negen van de tien wilden anders heten, of had zijn of haar naam al veranderd. Negen van de tien! Ik was de enige die er tevreden mee was. Ik vond de veranderingen in geen enkel geval geslaagd, potsierlijk soms – als je Lenie heet ga je je toch geen Musea noemen – maar ik heb dan ook nooit de behoefte gehad mijzelf te distantiëren van mijn naam. Een mens kan groeien in zijn naam. Mijn broer werd rooms vernoemd naar zijn grootvader, maar in zijn puberteit halveerde hij zijn naam. Het was geen hippe naam, de zwaarte hield hem aan de grond, waar hij wilde vliegen. Daar kon ik me toen wel iets bij voorstellen. Nu, na veertig jaar is hij wat mij betreft in zijn oorspronkelijke naam gegroeid. Hij is nu een man van statuur, gevloerd en weer opgericht door het leven, een naam met inhoud waard.

Wat mijn broer daar zelf van vindt? Hij reageerde wat ongemakkelijk toen ik hem voorstelde om weer volledig zichzelf te gaan heten.

Het is een vorm van volwassenheid om te durven samenvallen met je naam, om te zeggen: dit was ik ooit, dit ben ik nu. Maar het is precies wat een mens zo mooi maakt.

Marjolijn Sengers, 24 maart 2019